

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 7, БРОЙ 30, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

юли 2017

Вестникът е лауреат на Седмия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г. - първо място
Носител на трета награда в Шестия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.
Носител на първа награда в Четвъртия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2016 г.

Цена 1 лев

Ваканция – ура!

Край на драматичните изпитвания за оформянето на годишните оценки, на малки и големи матури, на малки и големи ядове... И докато се зарадваш – о, ужас! Ами сега, какво по-напред! На море, на двора, пред компютъра, телевизора, телефона, в парка, на гости... Времето трябва да стигне за всичко. Затова ние се заехме да ви помогнем. Ако все още не сте планирали ваканцията си, възползвайте се от съветите ни, които ви даваме от сърце, като на истински приятели. Следвайте нашия алгоритъм и ще си подредите оставащата по-голяма част от лятото. И не се отчайвайте – има повече от месец и половина до 15 септември. Има време за всичко... - **стр. 8 и 9**

Музи и пегаси

✓Прочетете част от наградените творби в литературния конкурс „Отечеството и светът“, с който и тази година отбелязахме патронния празник на училището и Деня на славянската писменост и култура – **стр. 6 и 7**

✓Едно, две, три... дванайсет – пълен напред и здравей, живот! – **стр. 5 и 12**

✓Изберете българското – **стр. 10**

✓Ако си мислите, че знаете кога е роден Ботев, проверете все пак знанията си на **стр. 10**

✓„Под игото“ на шльокавица(та) – **стр. 5**

И още в броя

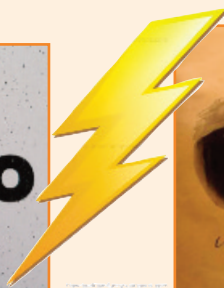
✓Гост в рубриката „И нашите учители са били ученици – и то във „Вазов“ – Евелина Ницова – **стр. 2**

✓Важни репортерски новини, за които може само от нас да чуете и прочетете – **стр. 2, 3, 4**

✓За забавление, за провокация и отмора – **стр. 11**

✓Какво вдъхновява младите възрожденци от нашето училище по пътя на техния родолюбив поход – **стр. 3**

Ezik svešten na moite dedi
ezik na maki, stonove vekovni,
ezik na taya, deto ni rodi
za radost ne – za yadove otrovni

Ако обичате да четете

Кои са любимите книги на нашите съученици

Провокирани от вестник „24 часа“, който обяви списък на книги, които не са в учебната програма, но са любими на 18-годишните, ние проведехме свое проучване сред съучениците си.

Кои книги са Топ 10 на техния избор. Изберете си четиво за плажа, за прохладните планински вечери или просто когато сте сами. Ако не си харесате нищо, не ви остава друго освен да четете задължителната литература, препоръчана в училище... Ха-ха! - **стр. 5**

Четенето може и да не е самотно занимание

Двама млади четат заедно, а и намират начин да възпитават вкус към доброто четиво и у другите. Кои са тези буктюбъри и по какъв начин са свързани с града и училището ни – четете на **стр. 4**

И нашите учители са били ученици, и то във „Вазов“

Евелина Ницова, начален учител

Работя като учител по призвание и се надявам с този дух да продължа

Поредната ни среща в рубриката е с Евелина Ницова. Зададохме ѝ обичайните въпроси – спомня ли си първия учебен ден като ученик и учител, с какви чувства се е върнала в училището като учител, какво мисли за ценностите днес и вчера, какво би ѝ се искало да се промени в българското образование. Тя се отзова, а и нямаше избор – трябваше да отговори не на кого да е, а на своя някогашен ученик Иван Жунтовски.

Започнах да уча в СУ „Иван Вазов“ през 1976 година в предучилищна група, която се намираше в сградата на сегашната подготвителна група. Учех в училището до 1987 година. По време на средното ми образование се учеше до 11 клас. Последната година придобивахме професионална подготовка в сегашните професионални гимназии. По тази причина аз имам 4-и разряд за шивачка.

След завършване на средното ми образование продължих във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“ и имам магистърска степен за начален учител. За разлика от сегашната девалвация на професията, повечето от колегите ми тогава записваха по желание. Лично аз от дете знаех, че искам да съм учител, и често си играех, като учех куклите си да четат и пишат.

Първият ми учебен ден в първи клас и до ден-днешен е в спомените ми. Аз – прилежно сре-сана, с копринена бяла блузка и плисирана тъмносиня пола, а в ръцете с голям букет яркочервени божури, откъснати от градината на баба. Учител ми беше другарката Янка Кучева, авторитетна и мила жена, която с лекота ни учеше нас – своите четиридесет и трима ученици. В първите години учехме и съботните дни, но не ни правеше отегчени и уморени.

Спомням си как всяка сутрин в двора на училището всички ученици правехме сутрешна гимнастика – ведрина и играехме право Дунавско хоро. Едва след това влизахме в класните стаи. Имаше ученическа униформа – всекидневна и официална, която родителите ни купуваха от специализирани магазини.

В гимназиалния курс класен ръководител ми беше госпожа Елка Цачева, а някои от преподавателите

авателите и сега са ми колеги – г-жа Камелия Добрева, г-н Иван Иванов, г-н Пецанов.

Първият ми ден като учител беше в СУ „Христо Смирненски“. Отидох с неголямо притеснение но... до първия учебен час, защото от старание, по-скоро от престараване приключих за 10 минути вместо за 40. Другата комична ситуация беше в часа по физическо възпитание и спорт. Следвайки всички методически указания, аз започнах часа, облечена в спортен екип в двора на училището. След което големите ученици от 12 клас започнаха да се присъединяват към моите първокласници и с една дума претърпях пълен провал.

След две години работа в други училища, през 1995 година кандидатствах за място за начален учител в нашето училище и вече 22 години съм тук. Като се замисля, повечето време от съзнателния ми живот е минал в училище „Иван Вазов“ – тридесет и три години. Ако трябва да говоря за промяна, не бих искала да звуча мемоарно и носталгично и да правя сравнение. Спомням си с добри чувства и кръжоците, и извънучилищните занимания, и бригадите, и лагерите. Но промяната е и в хората, и в системата, най-вече в хората. По-скоро се стремя да се съобразявам с новите поколения ученици и родители, без да променям принципите си. Искам да остана с духа на учител, който приема децата като свои. Искан ми се първокласниците все още първите дни да се бъркат и да ми казват „мамо“ или „бабо“. Ще ми се, като се видим извън училище, все така искрено да се радваме един на друг.

Работя като учител по призвание и се надявам с този дух да продължа, докато съм здрава.

Иван Жунтовски 10м

Хор „Звъника“ пъ за нас

Специален поздрав за нашето училище бе концертът на плевенския хор – подарък за празника ни

Използвахме случая, за да зададем няколко бързи въпроса на ръководителката на хора Ваня Делийска. Тя бе много отзивчива, за което ѝ благодарим. Благодарим и на всички хористи за приятните мигове, които ни подариха с изкуството си.

– Харесва ли ви училището ни?

– Аз съм била не един път гост на училище „Иван Вазов“ и всеки път пред господин Митев, колеги и учители съм изразявала възхищението си, че в днешни времена в Плевен има толкова представително и уредено училище. Така че поздравления на всички, които имат дял в пазенето и поддържането на тази великолепа база.

– Трудно ли е да се подготви концерт на хор „Звъника“?

– Процесът никак не е лесен. Както сами разбрахте на специалния ни концерт в СУ „Иван Вазов“, ние се трудим много за мигове удоволствие, предоставени ни от публиката. Наистина сложен процес е, защото в състава се пее на няколко гласа, песните са изключително трудни и изобщо не ни е лесно.

– Има ли много хористи от СУ „Иван Вазов“?

никак не е сложно да разбере дали детето, което стои насреща, има желание да стъпва на сцената, да се изявява и да твори.

– Какви са предстоящите изяви на хор „Звъника“?

– Това, което мога да кажа е, че през месец май са малко дните и вечерите, през които ние нямаме концерти. Изключително тежка е програмата. Поздравявам децата от хора, защото се изисква голяма концентрация и организираност, за да се изпълни всеки концерт без забележки.

– Какво ще пожелаете на учениците от СУ „Иван Вазов“?

– На всички ученици, на колегите учители, на ръководството и на директора господин Митев искам да пожелая от сърце децата да стават все повече и повече. Знаем, че интересът е много голям към това училище. При последната среща видях толкова много

– От това училище за тези 34 години мога да кажа, че са преминали толкова много деца, че ще успее да направя самостоятелен хор. Сега имам между 9-10 деца.

– Какво ще кажете за тях? Сериозни хора ли са?

– По принцип децата, когато се явяват на изпит, аз им задавам същия въпрос. За мен

спечелени награди и пожелаям те да се многжат. От училището да си тръгват наистина млади и добре подготвени хора, които да правят родината ни България по-добра, отколкото ние, вашите родители, успяхме да я направим.

Йоана Кирилова 10м
Иван Жунтовски 10м

Конкурсът „Плевен търси талант“ откри победителите си във „Вазов“

На 5 май се проведе големият финал на инициативата под мотото „Плевен търси талант“. Мястото бе зала „Катя Попова“, а часът – 18:30. Представиха се 8 участници, преминали успешно през предишните кръгове. Талантите бяха всеотранни – от пеене и танци до разказване на истории и правене на фокуси. Събитието бе организирано от Младежкия общински парламент – Плевен. Класирани бяха петима участници – I, II и III място, имаше и награда на публиката и специално отличие, което журитото присъди. Трифон Трифонов – треньор по салса, Асен Антонов – композитор, и Иван Иванов – кастинг мениджър, оценяваха представянятия. Разбира се, талантливи ученици от нашето училище взеха почетни места и грабнаха наградите. Това са Камелия Григорова 9б и Жанин Ал-Шаргаби 10б клас. С какви таланти се представиха и впечатленията си от конкурса ни разказаха двете момичета.

Камелия завоюва третото място в надпреварата. Тя и партньорът ѝ – Петър Христов, завладяха сцената със спортни танци. Участието на Камелия в „Плевен търси талант“ е било напълно неочаквано дори за нея. „Кастингът беше в 17 часа, а аз реших да се явя едва час преди него“ – разказа тя. На първия етап участва без партньор, но джайвът ѝ впечатлява журито и тя преминава на следващия етап. На финала изпълнението ѝ на ча-ча-ча предизвика бурни аплодисменти от публиката, а журито изказа приятната си изненада от избора на испанска музика и прекрасния тоалет. „Почувствах се горда и благодарна, че ни оценя. Все пак имаше професионален танцор в журито, от когото получихме похвала, и това може

само да ни мотивира да продължаваме да правим това, което обичаме.“ Камелия и партньорът ѝ танцуват от 8 години, а екип са от две. Камелия може би ви е познатата от статиите си в училищния

ни вестник „В@з, Буки, Веди“, но освен това тя се занимава с изобразително изкуство и театрално творчество.

Второ място сред талантите на града ни спечели Жанин. Тя представи един изключително оригинален и необичаен талант – ораторство. Със своите истории и размисли младата писателка доказала, че талантът е много комплексно понятие. Идеята за нейното участие в конкурса също е започнала като шега, но момичето не съжалява, че се е осмелила да покаже нещо различно, и споделя, че състезанието е било голямо приключение.

„На кастинга четох едно дълбоко философско есе и журито в прав текст ми каза, че не съм за тази сцена, че имам талант, но не става за шоу формата на конкурса“ – спомни си тя. Но въпреки това, Жанин бе допусната да продължи в надпреварата при едно условие – да направи представянето си по-атрактивно. На втория етап тя преборва притеснението си и включва публиката в хумористичната си история, а това я класира на финала. За последното предизвикателство тя надгражда дори и повече своя талант – с помощта на свои съученици и приятели, които разиграват нейната история, тя представя разказа си „Българинът и светът“. Това ѝ донесе и почетното второ място. „Явих се с четене, минах през ораторство и завърших с режисура. Конкурсът изискваше много труд, но съм благодарна, че журито оцени моя талант да разказвам истории.“

На двете момичета можем само да пожелаем още много успехи и да продължават да ни радват с таланта си!

Мерилин Писина 11з

Успехи за нашето училище и в областта на историята

На 30 април се проведе финалният кръг на Националното състезание по история „Моята родина“. Представител на нашето училище беше Ема Пироева от VB клас с преподавател Биляна Ангелова. Тя успя да се класира на IV място в цялата страна.

Състезанието се състоеше от общо три кръга. Първите два се провеждаха във всяко едно училище, а финалът бе организиран в хотел „Верея“ в Стара Загора. Участниците бяха разделени на групи, като всяка от тях трябваше да отговори на 20 въпроса под наблюдението на трима квестори. Въпреки малкото време, с което разполагаше, Ема успя да се справи с всички въпроси!

Поздравления за петокласничката, желаем ѝ още много победи!

Миглена Бурова 8б

Младите възрожденци от нашето училище продължават своя родолюбив поход

Клубът ни е един от първите учредени и най-дейни

В края на учебната година разказваме за клуб „Млади възрожденци“ не за да им се възхитиме, а за да помислим отново върху онова, което ги държи заедно, което ги кара да се чувстват истински българи.

Гимназистите Жанин Ал-Шаргаби, Бояна Цончева, Валерия Валериева, Иван Жунтовски Йоанна Иванова, Изабел Велковска, Мелиса Герганова, Михаела Александрова, които се присъединиха към новоучредения клуб в осми клас, са вече пораснали десетокласници, които все по-отговорно се отнасят към дейността си в клуба.

Първата им инициатива за учебната 2016/2017 година беше поставянето на ръчно направен венец на паметника на Левски по време на ежегодното почитане на паметта на

Апостола. Бе посетен и музеят в Кърпина и този в Ловеч.

През март месец посетиха защитено жилище за хора с увреждания. Прекараха следобед в разговори и опознаване на настанените там. След като успяха да разведят хората в защитеното жилище и да си създадат нови приятелства, младите възрожденци им раздадоха мартеници.

Миналата учебна година заедно с Диана Яначкова се включиха в инициативата “Книги за смет” и срещу събрани пластмасови

отпадъци получиха няколко книги, които дариха на училищната ни библиотека. А тази година, след като претърсиха личните си библиотеки, откриха близо 40 детски и юношески четива, които решиха да дарят на местното плевенско читалище “Парашкев Цветков”. Служителите там открай време търсеха дарители и много се зарадваха на дарението, което се оказа изключително голямо за малко читалище като тяхното. Особен интерес предизвикаха няколко редки книги, свързани с Апостола и историята на Плевен.

През април разказаха на ученици от 2 и 3 клас за Априлското въстание. Бяха подготвили интересна презентация, въпроси, кръстословици, рецитал на стихотворения, възрожденски песни и много награди. Всяко дете научи нещо ново по забавен и запомнящ се начин и получи националното знаме за

подарък. Младите възрожденци останаха много удовлетворени от последната си за момента инициатива, защото и първата им дейност към клуба беше свързана с Априлското въстание (пиеца и кратък филм), и така успяха да си припомнят всичките хубави моменти и постижения, с които ги е дарило членството.

Признание получихме от Общобългарския комитет „Васил

Левски“, под чийто патронаж са клубовете. Поканиха членовете на клуба на националната среща на клубовете “Млади възрожденци” за 2017 година. Тя се проведе на 6 май в София. Само Жанин, Бояна и Мелиса имаше възможност да я посетим, но бяхме очаровани от невероятната програма. Сутринта отпътувахме с автобус заедно с други млади възрожденци към столицата. Пътуването беше прекарано в песне на възрожденски песни, интересни беседи, изнесени от видния историк Васил Копчев и минути на смилено мълчание, в които се радвахме на българска природа, която трудно се побираше в малките прозорчета на автобуса. В София присъствахме на парада по случай 6 май, а самата среща бе проведена в сградата на Военната академия „Г. С. Раковски“. Имаше интересна програма, която позволи на много деца от всички краища на страната да покажат родолюбието и таланта си чрез песни, рецитали и кратки театрални пиеси. Накрая се състоя и награждаването на най-добре представилите си клубове в ежегодни конкурс на комитета, проведен в чест на Апостола. След награждаването на сцената се появи и видният спортист Кубрат Пулев. Той поздрави младите възрожденци, отговори на няколко въпроса и призова всички млади българи да пазят България в сърцето си.

Това е и нашето послание към вас. И ако смятате, че вашето място е при нас – през новата учебна година ви очакваме, млади възрожденци!

Жанин Ал-Шаргаби 10б

Нека всеки спор бъде повод за съревнование, а не за война

Това е предложението на Симеон Янев, отличен на трето място за есето си „Моята представа за Европа в мир и свобода“

Конкурс за есе на тема „Моята представа за Европа в мир и свобода“ организира образователният проект „Учебна работилница „Европа“. Награждаването се проведе тържествено на 3 май в Художествената галерия „Илия Бешков“. Участниците бяха на възраст 15-17 години от 7 различни училища в града. Нашият съученик Симеон Янев от 9м клас беше отличен с трето място за своите оригинални идеи. Той изразява гледната си точка и от страната на спортист, състезател по триатлон, за чиито постижения сте чували неведнъж. Думите му гласят: „Човечеството трябва да работи в изграждането на такива традиции, които да решават спорове и конфликти. Ако зависеше от мен, бих направил така, че всеки конфликт да се решава в състезание. Така, както има олимпиади в сферата на науката, така, както има състезания в спорта, така, както има надиграване с танци, надсвирвания и надпявания. Нека всеки спор бъде предпоставка за съревнование, а не за война.“ Смелата му позиция със сигурност е впечатлила комисията под председателството на началника на отдел „Образование“ в Община - Плевен Йонита Иванова.

Нашата съученичка – Магдалена

Минкова от 11б клас, макар и да не е отличена в този конкурс, е изразила интересна и оригинална позиция, много истинска и реална, подписана като едно еврейско момиче, родено в Германия, което по време на Втората световна война се укрива от нацистите със своето семейство в Амстердам и води дневник, публикуван след края на войната. Ето откъс от есето на Маги: „Имам кауза - да накарам поне един човек да се замисли, защото усещам болката на хората и днес тя е моето вдъхновение. Заедно можем да превърнем болката в участие, потисничеството - в свобода, и войната - в мир. Застанете рамо до рамо с мен в моята борба, за да направим Европа и света по-добро място за живеене.

Една съвременна Ане Франк“ Церемонията по награждаването включваше още музикални изпълнения, атрактивно участие на ученици от начален курс. Присъстваха патронът на събитието - кметът на Община Плевен, Георг Спаргански, партньорът на плевенското сдружение Бернд Вернер, представител на две неправителствени организации от Германия, Добриня Милушева от

екипа на програма „Европа за гражданите“ у нас, и почетният председател на общинския комитет „Васил Левски“ - Плевен Васил Копчев. Съвместното съществуване на народите в Европа, културният обмен, разбирателството и мирът са осъществими цели, за които трябва да се работи постоянно. Методът “Учебна работилница” е особена форма на ориентирано към практиката обучение, даващо професионални знания и умения. По проект „Мир“ плевенското сдружение работи с партньори от Германия, Румъния, Словения. Участниците имат намерение да събудят любопитство и съпричастие, за да гарантират бъдещето на Европа в мир и толерантност, без расизъм. Пожелаваме на нашите съученици да са все така смели и да изразяват мнението си, да рискуват, защото техните нестандартни мисли заслужават да бъдат чути. Успех!

Камелия Григорова 9б

Снимки: Виолета Антонова 9б

Гледни точки

Представата ми за Европа в мир и свобода

Европа - най-културният, най-цивилизованият и най-старият континент!

Мир и свобода – някак не могат да се свържат смислов с гореспоменатата дума в днешната обстановка.

Само човек може да мрази толкова, че да разруши света, и само човек може да обича така, че да го преобърне.

БУМ! Страшен тътен оглуши Брюксел или Ница или май беше Стокхолм. Медии тържествуват, хора тичат, молейки се на Бог, политиките явно и те са се стреснали, щом говорят за война и... БУМ! Един човек реши съдбата на стотина души.

Мир и свобода. Свобода и мир. Означават ли тези думи нещо повече от обясненията им в речника? Носят ли спокойствие и надежда? Или са блян, мечта, фантазия, която нашите деца ще си пожелават на рождения ден? Разбити ли са напълно плановите на Европа, а покрай нея и на България, за хармонично живеене... Ами не! Да, обстановката е труднопоносима, но надежда винаги има. Там, на дъното на кутията на Пандора, пълна със злини и ужаси, се е спотаила надеждата и чака. Чака своя откривател, човека, който ще я предаде и на дру-

гите хора.

Ето го и моментът на истината. Искате да разберете моята представа за Европа в мир и свобода?! Един президент, защитаващ общите интереси и неподдаващ се на натиска от „Великите сили“, много щати, отворени граници, образуващи етническото, религиозното и културното разнообразие на континента, отворени граници и свободно пътуване на хора. Ако искам да работя в Унгария - ще работя в Унгария. Но там да не ме възприемат като българин - човек втора ръка, а по-скоро българин - жител на един от източните щати. Обща европейска армия, защитаваща ефективно гражданите и територията на тази огромна империя. И всичко това можем да го назовем с две думи – Европейска федерация. А, как звучи?! Мир и свобода! Свобода и мир! Това ще лежи в основата на този конгломерат от държави.

Споделеното бъдеще е най-доброто бъдеще. А България има нужда точно от такова. След време не се знае, пък мога и да бъда в администрацията на ЕФ (Европейска федерация). Затова Със Нами Богъ и С или по-скоро В Европа напред!

Дамян Господинов 9м

Рая: Изключително горда и щастлива съм, че завърших точно тази гимназия

Рая(или Райс, както тя се нарича) и Алекс Кръстеви са буктюбъри, създали канала си "Четат ли двама", защото винаги ги е свързвала любовта, а и нещо повече – вкусът към доброто четиво. И още - днес те намират начин да даряват радост и на другите, като измислят първи в страната BOPS. И ако си мислите, че само това ни отведе при тях, се лъжете. Рая е бивша ученичка на „Вазов“ от Випуск 2010, обучавала се е в хуманитарна паралелка. Чаровни, четящи и интелигентни, те правят, действат, а не умуват как, защо и къде да стане! Разговаряме с Рая.

– Как се запознахте, а може би някоя книга ви събра?

– Случайно се запознахме, във форум за книги. Впоследствие се оказа, че сме от един град, че имаме доста сходни интереси и нещата някак си се наредиха между нас. А книгата, която може да се каже, че ни събра, е на Лоръл К. Хамилтън - ърбън фентъзи, наречена “Престъпни удоволствия”.

– От колко време вече имате буктюб канал и развива ли се той?

– „Четат ли двама“ създадохме през януари 2016 год. и го поддържахме вече година и половина, като се стараем да публикуваме минимум по 2 видеа на седмица. За момента аудиторията ни расте бавно, но непрекъснато. За тези, което не знаят, буктюб са видеа, в които изказваме мнението си относно дадени книги, в “YouTube”.

– Откъде дойде идеята ви за буктюб канал?

– Вдъхновихме се от чуждестранните буктюбъри (за момента думата май няма еквивалентна преводна на български) и много ни хареса този начин на изразяване на читателско преживяване. Каналът се оказа и една чудесна форма на семейна терапия. Преоткриваме се един друг чрез книгите, които четем.

– Понякога не се ли зараждат

спорове помежду ви относно книгите?

– Ние четем много различни неща и е много трудно да спорим за четивата си просто защото рядко четем едно и също. Но ако възникне спор, то той е по-скоро породен от нежеланието на единия да прочете книга, която другият му е препоръчал.

– Откъде дойде идеята вместо цвета на сватбата си да сложите книги?

– От любовта ни към книгите, разбира се. Много се радваме, защото напоследък срещаме и доста статии, които отразяват точно такъв избор за подарък в сватбените дни и на други четящи двойки.

– Работата и задълженията към семейството не пречат ли на

любовта ви към книгите?

– И двамата сме на мнение, че те взаимно се допълват.

– Кой от двамата има по-добър нюх и намира най-интересните издания?

– Обикновено в желанието си да намерим интересна книга успяваме да намерим перфектно заглавие, но за другия. Това вече ни е като традиция.

– Кои книги ви направиха читатели за цял живот?

Алекс: - За мен това са книгите на Чудомир и Пратчет и въобще всякаква хумористична и фантастична проза.

Райс: - За мен това са книгите на Лоръл К. Хамилтън - “Анита Блейк”, от тях започна всичко.

– Как ви променя четенето и канала ви за толкова много

време?

– Положително. Определено разшири читателския ни кръгзор. Направи ни по-сериозни и отговорни читатели. Обемът и количеството на отхвърлените четива дори няма да коментираме

– Какво за вас е книгата?

– Портал към милиони други светове.

– Как ви хрумна името Райс?

– Тук отново ще се върнем към форумите – не помня как и откъде, просто така беше никът ми там (за да не е твърде официалното Рая) и си остана за канала. Личните имена (по лична карта, както се казва) рядко са подходящи, когато се изявяваш в интернет, както ние го правим.

– Имате ли книги, които бихте накарали всеки да прочете?

– По-скоро имаме любими книги, които бихме препоръчали на всекиго, но не и накарали някого насила да прочете. Задължителното четене може само да навреди на имиджа на добрата книга.

– Какво е BOPS?

– Това всъщност означава Vox Of Paper Smiles или Кутии за книги. Сега си представете един идеален свят, в който си поръчвате книга в кутия, която дори не знаете каква е, и тя върви заедно с други книжни удоволствия – подаръчета, свързани с нея. Пакетът има фиксирана цена, поръчва се от

фейсбук страницата на BOPS и пристига по куриер, за да направи книжното приключение на читателите още по-вълнуващо. Идеята е взета от чужбина, но се надяваме да продължаваме да пращаме кутиите из цяла България всеки месец. Идеята е да се изненадват с изданията вътре.

– Рая, ти си завършила нашето училище. Какво би казала днес за училището?

– От мненията, които съм чувала около себе си, „Иван Вазов“ е училище, за което често се говори. Аз съм изключително горда и щастлива, че завърших точно тази гимназия, защото, както невероятните учители, които имахме, така и дисциплината там, ме научиха на много неща, които, уви, липсват в огромен процент на българските училища. Може мерките, предприети от директора, да не се харесват на мнозина, но неслучайно учениците от „Вазов“ излизат с едни от най-високите успехи и умеят да се реализират в бъдеще. Аз съм една от учениците, които няма да чуе никога да каже нещо лошо за нивото и качеството на образование в нашето училище. Напротив.

Християна Тасева 8з

Интервюто е домашна работа по български език – част от обучението в публицистични жанрове

Силвия Иванова: Да бъдеш добър актьор – да бъдеш добър човек!

Силвия Иванова (родена през 1962 г.) е популярна българска актриса. През 1981 г. завършва немската езикова гимназия в град Монтана. През 1984 г. е приета във ВИТИЗ “Кръстьо Сарафов” и завършва през 1988 г. Популярна е с ролята си на Яна Скарлатова във филма “Жребият”. Занимава се активно с озвучаване на филми и сериали. Най-известна е с работата си по „Касандра“, „Три съдби“, „Приятел“, „Никита“, „Лас Вегас“, „Отчаяни съпруги“, „Грозната Бети“. Тя се отзова на поканата ми за интервю с желание.

– Госпожо Русинова, Вашето дълголетно присъствие в театъра дава ли Ви основание за обективен поглед върху развитието му днес?

– Моята любов - театърът, не ме оставя равнодушна нито към посоките, в които се развива, нито към страстиите и вкуса на зрителите. Винаги съм вярвала, че изкуството може да възпитава, да образова, да съхранява и отглежда ценности, които са необходими на всекиго. Да ни превърне в по-добри хора, да ни развива.. Ключът е в образованието. Учете се, четете много, станете по-чувствителни, така ще станете и по-добри хора.

– Вие сте доста ангажирана – остава ли Ви време за участие в театъра и ки-

ното?

– Повечето ми ангажименти са в телевизията и превода на филми, но се радвам на добрите постижения на колегите в киното и театъра. Създаването на чувство за добър вкус е нещото, което бих подкрепила и защитавала, за което бих се борила.

– Има ли образи, роли, песни, които бихте искали да изиграете?

– Всеки актьор има своя любима неизиграна роля. Зависи от етапа на развитието му. Дай боже, повече неизиграни роли, броят им е необятен.

– А защо не отидохте на Запад, както някои Ваши колеги, че и други наши сънародници?

– На Запад не бихме могли да се реализираме най-вече заради езиковата бариера.

Но дори да я преодолеем, проблемът май си остава в ценностите ни. Какво искаме? Кое е главното? За какво мечтаем и какво отстояваме?! Тук вече размисляването е на светлинни години.

Диляна Кушева 8з

Интервюто е домашна работа по български език като практикум в обучението в публицистични жанрове

Посетихме театрално представление

Изненадващи ситуации, малко смях и малко любов

На 15 юни ние, учениците от 9б клас, посетихме организирано театрално представление на „Дванайсета нощ“ от Уилям Шекспир. Поводът бе, че три наши съученички – Ана, Камелия и Виолета, участваха в представлението. То е резултат от целогодишния труд на момичетата, които са част от Детската театрална студия към ДКТ „Иван Радоев“. Техен режисьор бе Ива Николова, художествения ръководител – Адриан Филипов. Сами разбирате, че ние не отидохме с големи очаквания и основно искаме да подкрепим и уважим момичетата от нашия клас. Но каква бе изненадата ни, когато още съвсем в началото видяхме така ни грабна, че не усетихме как изтече времето до края на представлението. Режисьорският прочит на класическия текст включваше много ефекти, пищен декор, ефектни костюми, специално осветление, танци... Класическата пиеса беше умело съчетана с модерна музика. Салонът беше пълен, а актьорите уверено ни водеха напред в сюжета благодарение на своя позитивизъм, амбиция, старание и професионализъм. Справиха се отлично с амбициозната задача – Шекспир все пак! Поздравяваме всички ученици от нашето

училище и им благодарим за приятното изживяване. А те са Виолета Антонова 9б, Камелия Григорова 9б, Анна Стайкова 9б, Иван Жунтовски 10м, Михаела Александрова 10б, Йоанна Иванова 10б, Ивайло Митев 11м и Цветослава Илиева от 11л. Искам специално да отбележа, че този състав игра така, че в театралния салон бе абсолютна тишина, никой не напусна преждевременно и реакциите бяха спонтанни, интелигентни и зрели. Това е отличен урок дори и за професионалните актьори и за възрастните, които смятат, че ние, учениците, сме невъзпитана публика. А на актьорите казваме, че ни спечелиха като свои почитатели и очакваме с нетърпение да ни поканят на следващото си представление!

Милена Конова 9б

Събитията на месец май - през нашия поглед

Под игото на шльокавицата

И дали това е точно проблемът – не е ли всъщност преиздаването на романа на Вазов на този чат език отново опит да се измести въпросът

Ezik svešten na moite dedi
ezik na maki, stonove vekovni,
ezik na taya, deto ni rodi
za radost ne – za yadove otrovni.

С цитат от Вазовото стихотворение „Българският език“ започвам моите мисли. Какво ли би казал най-ревностният защитник на нашия език за „шльокавицата“? Как биха изглеждали неговите двадесет тома творчество на тази псевдоазбука? Всички тези въпроси бяха повдигнати на 24 май, когато беше пуснат преиздаденият роман „Под игото“ на така наречената „шльокавица“. Едно произведение, превърнало се в емблема на българското, с което издателство „Жанет 45“ иска да провокира по нестандартен начин младите хора, а и не само тях, да защитят езика ни. Но какво за нас е той? Даденост, средство за общуване, знание?

По празниците някак си винаги ставаме големи патриоти. Поставяме въпроси, които са актуални следващите няколко седмици, но в крайна сметка остават без отговор. Смятам, че тук въпросът не е в това, дали ще провокираш някого да прочете „Под игото“, или дали ще накараш друг да спре да пише на шльокавица. И дали изобщо учениците знаят, че съществува такъв вариант на романа?! Ще кажете, как така, толкова много шум се вдигна около това събитие. Отговорът е прост, ние, младите, страдаме от синдрома на безразличието. Жалко, но факт. Просто пропускаме нещата, които се случват около нас, без да се замисляме и да си задаваме въпроси. Достатъчно е само да си кажем:

“Kvo mi puka?!”
Въпреки това обаче трябва да тър-

сим отговори, защото животът е един кръговрат от питане и отговор и много лутане между тях. В този случай по-скоро трябва да се запитаме какво ни дава езикът. Дължни ли сме да го пазим и ако да, как да се случи това? Кой ще бъде нашият духовен водач, след като Вазов вече го няма?

Поетите, писателите, будителите използват силата и красотата на езика, за да ни докоснат. Те търсят най-мелодичните звуци, най-красивите думи, за да ни омагьосат и да ни потопят в магията на словото. Знаем ли каква огромна сила държим в ръцете си, или отново не ni ruка. Узрял ли е българинът за самосъзнанието, че езикът е белег за принадлежност към нация. Нека да се върнем назад в българската история. По време на 5-вековното османско владичество единственият пазител на българщината е бил именно езикът. Но населението по нашите земи е било подложено на асимилация от страна на гръцките духовници. Поради тази причина първият български будител се обръща към народа с думите: „О, неразумни юроде! Защо се срамуваш да се наречеш българин и не четеш, и не говориш на своя език?“ Какво щеше да стане, ако бяхме загубили езика си? Дали тогава щяхме да изчезнем и като нация? Замислете се колко е трудно да възродим и съхраним езика си, а колко лесно е да go uniбoјim.

Може би издаването на „Под игото“ на „шльокавица“ е безпредметно, защото този проблем вече не е актуален, все по-малко хора използват този чат език. В началото на информационната революция „шльокавицата“ е била единственият метод за писане, тъй като българският език

не е бил наличен в речника на модерните устройства. Сега, благодарение на тяхното развитие и усъвършенстване, е възможно използването на стотици езици, сред които и нашият роден език. Дори бих казала, че писането на български, особено на мобилните телефони, е много по-лесно, отколкото използването на „шльокавица“, тъй като не е необходимо сменянето на буквената с цифровата клавиатура. Смея да твърдя, че младежите прибягват до писането на кирилица все по-често, тъй като смартфоните дори поправят правописните ни грешки, което ни помага да пишем грамотно и разбира се, да проверим някоя дума, за която се двоумим на теста по български.

Затова нека да преместим фокуса от „шльокавицата“ и да потърсим същността. Какво сме ние, грабителите или рушители на езика? Готови ли сме да дадем обет, че ще пазим езика, че „bte go obriбem ot kalta“? Искаме ли да бъдем творци на нови „svetli zvukove“, или ще си кажем отново „kvo mi puka za toya ezik“. Може би сме неизлечимо болни от непукизъм и думите започват да губят своето значение, защото не могат да стигнат до нас. Няма я онази пламенна любов към словото, а в началото бе именно то. Сега сме само букви, изгубили идентичност в големия свят. Когато бяхме в първи клас, отбелязвахме деня на буквите, вече можехме да пишем и да четем. Скоро няма да има нужда от този празник, защото „kvo tolkova 4e moga da 4eta I da piбa“. Това са просто звуци, просто букви, просто азбука, просто народ!

Магдалена Минкова 116

Едно, две, три... дванайсет! Пълен напред!

На 24 май и около тази дата въздухът трепери. С какво свързвате тази дата? Отговорът на 90% от вас ще е Денят на славянската писменост. Дано да е така! Ако е така – браво на вас! Радвам се за вас! Ако обаче сте от другите 10%, ми е интересно каква асоциация получавате. Предполагам, че някои тогава може и да имат личен празник, но се обзалагам, че всички ще кажете абитуриентските балове. Ако не сте свързали този период на май с дългоочакваното събитие за всеки ученик, то тогава предполагам, че или вашият бал е минал отдавна, или пък има много време до него. Спокойно! И да сте забравили, че баловете приближават, зрелостниците ще напомнят за себе си. С едно, две, три... дванайсет! Абитуриенти, защо се радвате, че повече няма да влезете в клас, да ви изпитат за добро утро, да обсъдите със съучениците как е минал купонът снощи, да поклокарствате, да се посмее. Сигурна съм, че на всеки ще липсва времето с приятелите и учителите.

Чухме, че можете да викате, чухме, че можете да броите до 12. Дано да сте били искрени и непринудени, каквито изглеждате на снимките от албума, който ще се превърне в един от най-ценните ви веществени спомени. А да не сте правили това, което по традиция се прави. Едно не разбирам - какво е толкова официалното на цялата церемония по баловете, че трябва роклята ви да е като на принцеса и да се возите в лимузина. Започвам да мисля, че роклите на абитуриентките се превръщат в онова съревнование, което винаги е присъствало в училище между момичетата относно външния им вид. За радост с всяка изминала година кичът започва да отпада, а абитуриентите са все по-стилни. Тази година предпочитана беше дантелата и цветове като черно, тъмносино, червено, бледорозово, шампанско. Вече всички сме свикнали абитуриентският бал да е помпозен и шумен, макар че тази година сякаш беше по-премерен. За вечерта на

бала само празнуващите могат да кажат, дано не се е наложило и на тях да им разказват. И сред тази врява изпускаме онова специално и докосващо - красотата на младите ни главни герои и емоцията, с която те ни заразяват? Независимо как изглеждат. Аз се озадачавам наистина от някои решения, както споделих, но от друга страна, не искам нищо да се променя насилствено. В България денят на завършването на гимназиален етап се отбелязва така. Може другите страни да ни се чудят, а възрастните да мърморят, но в крайна сметка трябва да се постави подobaващ финал на този етап от човешкия живот, защото нищо от това няма да се повтори. Абитуриенти, запишете го в паметта си и превъртайте моментите отново и отново, когато изпитате носталгия. А ние, докато дочакаме своя миг, ще броим неистово с вас – едно, две, три... дванайсет!

Камелия Григорова 96

Забранено за т. нар. задължителна литература

Какво четем?

В навечерието на 24 май вестник „24 часа“ обяви списък на 18 книги, които не са в учебната програма, но са любими на 18-годишните. „Хари Потър“ е в челото на класацията, а Антон Дончев от българските автори е в Топ 18. Провокирани от този факт, ние полюбопитствахме какво обичат да четат нашите съученици и проведохме свое проучване сред тях. Представяме ви Топ 10 на техния избор. Изберете си четиво за плажа, за прохладните планински вечери или просто когато сте сами.

1. “Хари Потър” води и сред нас. Не се нуждае от анонс.

2. “Невидим”
Книгата на Стан, още влогърът InStanT, много рязко стана една от най-четените книги сред юношеското общество. Той има какво да каже и го прави чрез книгата си, което привлича изключително голям брой хора към нея.

3. “Вината в нашите звезди”
Джон Грийн винаги е улавял духа на тийнейджърите и тази книга е едно от най-големите доказателства за това. Не само те хваща за ръка и те води от първата до последната страница с голямо напрежение и желание, но и обхваща една от най-сериозните теми - любовта на крачка от смъртта.

4. “Дневникът на един Дръндьо”
Да си дете, никога не е било най-приятното нещо, а никой не го знае по-добре от Грег Хефли, измъчен от ежедневието си в училище. И точно заради това и въпреки това този герой променя и вълнува.

5. “Игрите на глад”
Това е една книга, през която всички, особено от женската аудитория, са преминали заедно с главната героиня и са се страхували за живота ѝ.

6. “13 причини защо”
Една книга, която те кара да се замислиш дали с действията си не нараняваш. Една книга за предателството и за нещата, които могат да доведат до самоубийството на едно обикновено момиче. Просто ученичка, ала колко могат да нараняват хората около нея. Това издание бързо нашумява сред младите, вече екранизирано, но все пак привличащо интереса им.

7. “Софийски магьосници”
Българският писател Мартин Колев пуска това невероятно приключение в писмен вариант и книжарниците се опразват мигновено. Разказът за трудния живот на маговете, длъжни да пазят града без нищо в замяна, а един ден, когато всичко се обръква, единствената следа е просто обикновена сива котка.

8. “Пърси Джаксън и Боговете на Олимп”
Пърси и неговите подвизи, срещите му с древногръцки чудовища, готови да го изядат, или препирните му със самите богове са събрани в поредица, привличаща малки и големи от километри.

9. “Химикът”
След пробива си със “Здрач” и “Скитница” Стефани Майър издава поредната вълнуваща книга, която да ни държи на нокти през цялото време. Дали главната героиня ще оцелее? Дали ще дойдат за нея, дали ще я заловят? Провокира те да си задаваш въпроси и да преживяваш със страх всяка следваща страница, приковавайки вниманието на тийнейджърите към себе си.

10. “Нешата, на които не ни учат в училище”
Още един влогър пробил чрез

книгите си и едва ли има младеж, които не е прочитал неговите, вече четири, книги. Те представят реалността такава, каквато е, изкарвайки на показ сериозни проблеми, истини, извадени направо от живота, ала преразказани по хумористичен начин.

Това са книгите, които моите съученици четат. Аз обаче не съм съгласна с всички от тях и не мисля, че е най-доброто, което може да ви предложим. Не мисля и че когато един влогър издаде книга, то всички трябва да откачат по нея. Сега ще ви представя няколко издания от различни жанрове, които за мен са невероятни и тийнейджърите трябва да прочетат, за което няма да съжаляват.

1. “Стъкленият трон”
Поредицата за Селена Сардотиен, най-великият асасин на континента, може да ви трогне, уплаши и накара да се радвате. Може да ви накара да мислите заедно с главната героиня и да чувствате през нейното сърце. Да изстрадате с нея всичките ѝ изпитания, отредени от краля. Докъде обаче ще я заведе пътят, който ѝ е отреден, и какво ще направи срещу древните сили, пробуждащи се в недрата на земята и срещу своето минало, излизащо на- яве.

2. “Кутия за птици”
Мистериите и ужасът, представени в хоръра, създаден от Джош Малерман, хващат окото... Е, не точно. В този свят авторът изгражда вариант, в който всичко в света се обръква и хората трябва да оцеляват, ала без едно от най-важните си сетива - очите. След тази книга внимателно наблюдавайте какво се крие в тъмния ъгъл на стаята и готови ли сте да посрещнете съдбата си, щом го зърнете.

3. “Скълдъгъри Плеънт”
Един мъртъв детектив, преродил се като скелет, един злодей, готов да завладее света, и едно момиче, което дори не подозира в какво се замесва след смъртта на чичо си. Приключенията на Стефани са представени от Дерек Ланди по най-интересния начин и ни въвеждат в един свят на мистерии и магия.

4. “Скай”
Джос Стърлинг представя любовта в училище по малко по-различен начин. Как двама могат да бъдат свързани, предназначени един за друг, ала дори да не го подозират? И един ден случайно да се намерят, щом проговорят в главите си.

5. “Железният светилник”
Знам, че това не биха го прочели много тийнейджъри, а по-скоро биха го подминали. Но според мен борбата на любовта и дълга в душата на един герой и чувствата, които предизвиква романът, когато майката сама трябва да отведе детето си към гибел, са достатъчна причина поне човек да направи опит да я прегледа. Аз рядко чета подобен тип книги, но мога да кажа, че тази ми хареса.

Християна Тасева 83

Отечеството и светът

С тези две теми, поотделно и заедно, бяхме провокирани в ежегодния училищен литературен конкурс

По повод 24 май – Деня на славянската писменост и култура, и патронния празник на училището, и тази година се проведе традиционният литературен конкурс „Таланти в действие“. Темите, по които писаха съучениците ни, бяха „Обичам те, мило отечество“ за възрастовата група 5-7 клас и „Българинът и светът“ - съответно за по-големите ученици от 8-12 клас. Жури в състав Галина Димитрова - председател, Валентина Тишкина и Мариана Пенчева – членове, класираха най-талантливите от участниците в различните категории. Във възрастовата група 5-7 клас на първо място бе отличена Кристина Станева от 5б клас за цялостно творчество, на второ – Василия Дюлгерова от 6б клас – за есето си „Обичам те, мило отечество“, а третото място заеха Кристина Димова от 6б клас и Рая Стоянова от 6в клас – и двете за есетата си по обявената тема - „Обичам те, мило отечество“. При по-големите - 8 - 12 клас, първото място зае Теодора Стайкова от 11л за „Приказка за дни на Светлина и дни на Мрак“, на второ място журито класира Антония Богданова от 11л клас за есето ѝ „Българинът и светът“, а на трето бе отличена Магдалена Минкова 11^б клас, отново за есе на същата тема. Бяха присъдени и поощрителни награди. На Валерия Заркова, 3б клас – за разказ, на Хрисимира Драганова от 6а клас за есе и на Ели Илиева от 10з клас – за разказ.

Прочетете част от наградените творби. И ако на поетичните натури винаги са гледали като на много сензитивни, то, надяваме се, чрез техните творби и у вас да събудим усещания. И дано да си зададете някои от ония, вечните въпроси, които никой век не разреши. Същите като на онзи Йовков Вълкадин, дето говори с Бога, и пита, много пита. Питайте и вие – и себе си, и другите...

В@з Буки Веди

Приказка за дни на Светлина и дни на Мрак

Нейде там, над равнините на Он-гъла, се простираше синьото зарево на небосклана. Хоризонтът докосваше с невидимите си пръсти водите на река Дунав и се сливаше в едно с тихите ѝ води.

Нейде там двама влюбени седяха – Славян, рус, висок, левент и Велика България, с очи вакли, със сърце буйно, сърце неудържимо и красота неземна. Нейде там пламна тяхната любов и сляха се те в едно.

И ето че в един пролетен ден, в който черешите по Дунавската равнина се разцъфтяха, се роди тя. Славян и Велика дълго се чудиха как да кръстят прекрасното създание, което се беше сгушило в обитията им. Усмивката, черните очи и румените ѝ бузи толкова приличаха на майчините, че я нарекоха България. И какво по-чудно и по-прекрасно име от това, което канарите зоват, елите шептят, а зверове и птици навсякъде знаят?

И така България тепърва поемаше първите си крачки по дългия път напред, развиваше кестенявите си къдрилици и обичаше всяка тревичка, по която малките ѝ крачета стъпваха. Ала идилгията на щастливото семейство не трая дълго. Славян и Велика се караха. Лъвското сърце на майката беше неукротимо, а бащата не смееше да се докосне до неговия пламък, защото се страхуваше, че ще се изгори. Един ден решиха, че така не може вече, различията им само ги разединяваха, ала любовта към България ги държеше заедно като някакво магично заклинание, което трудно би могло да бъде развалено. Затова решиха да приемат нова вяра и да обединят и душите си, както нявга телата. И сложиха малкото златно кръстче на гърдите на България и ѝ заръчаха:

- Пази го като очите си, мило дете, расти все така голяма и силна, не се пречупвай никога пред страха, твори, развивай се, ала вярата пази дълбоко в сърцето си!

И наистина, България растеше бързо, не след дълго детското в нея изчезна и отстъпи път на женствеността. Чертите ѝ придобиха красота, неприсъща за този свят и тя се превърна в малка богиня, която крачеше уверено из тракийските земи, учеше младо и старо на четмо и писмо, на християнска вяра и не се

боеше от никого, защото даже зверовете скланяха глави пред лъвското ѝ сърце. И една бе България, една!

Хвърляше се тя в доспехите си от платина и се сражаваше срещу всеки дръзнал да посегне на мирните ѝ хора, бореше се срещу невежеството и твореше с нежните си ръце, извайваше скулптури, рисуваше картини, строеше църкви и замъци само с един размах на жезъла.

Прекрасна бе тя, неведнъж бе потопила морни нозе в Черно море, Егейско и Адриатическо море, неведнъж едни от най-великите мислители на времето ѝ се бяха допитвали до нея, чиято мъдрост бе безкрайна, неведнъж стоеше горда тя до Босфора, готова да срази Византия. И тази чудна богиня стоеше несломима, бранеше идеалите на народа си и нямаше нито един сирак, защото България беше станала майка всекиму.

Ала нейното младо сърце бе наивно, бе вярващо в човешката доброта и благородство и тя не подозираше, че в народа ѝ би могло да покълне семето на предателството. За съжаление грешеше. Цветето на злото покълна, то се хранеше само от мрака на тъмните векове, привикваше някъде отдалеч, от Мала Азия османците. Криеше се в сенките, шептеше неверни слухове, поковарваше невинните души и правеше нощите за България непоносими. Нощи на вечни огньове и разделения. Нощи, през които християнската вяра почти се сломяваше напълно. Целият този катаклизъм накара Мъдрата орлица да раздели народа на две. Съгради двете царства във Видин в Търново, ала враждата продължи и младите царе останаха слепи за врага за твърде дълго време.

Византия падна, стъпкана, първо от Латинската империя, а после от ордите на Осман неверник. Пропахна се Балканите с кръв и солени сълзи, които отнеха плодородието на почвата, пресушиха реките и убиха хорската надежда. Настанаха времена на гнет, на злини, които сякаш не спираха. Черен облак исполин покори небето и Слънцето никога повече не го прогони, ала Видин и Търново така и не си подадоха ръка в тези тежки години, така и не се обединиха в едно, за да прогонят демонската орда. И паднаха в пепелта,

каквото беше останало от изгубения им Рай.

България изгуби своя божествен блясък, отнеха ѝ мъдростта, изгориха книжа, скъсаха ѝ одеждите и я обрекоха на четиривековен живот сред пустотата на възцарилия се ад, където вярата не съществуваше. Хората се раждаха в тъмнина и умираха в нея цели четири века, а така желаната светлина никога не пробиваше гъстите облаци. Прах при прахта, пепел при пепелта.

Насред полите на Пирин, в малкото градче Банско, България – измършавяла, покрита в сажди и рани, пишеше в родилни мъки. Тя искаше да даде светлината на своите хора, да им върне надеждата, знанието и да ги поведе в битка срещу врага. И така се роди първото ѝ дете – Паисий. Той беше изгубената ѝ мъдрост, беше пламък насред тъмата на оковите, беше вярата насред безверието. И неговият блясък засвети тъй силно в Зографския манастир, че проби тъмната завеса и за пръв път лъч слънчева светлина докосна бедната земя. Където я бе огрял, се появиха даровете на слънцето – жита, плодове, зеленчуци и вода, които нахраниха и напоиха народа. Върнаха му се изгубените спомени за отминала слава чрез Паисиевата история и постигнал своята свята мисия, монахът се отпусна в обятията на майка си и заспа вечния си сън, в който отново търсеше мъдростта.

Не се мина даже столетие след Първичния лъч и се появи втори и трети, и така България се сдоби с нови синове, които нарече Васил Левски, Христо Ботев и Любен Каравелов. На тях им повери златния си кръст и подели помежду им лъвското си сърце. Извая ги по-достойни от най-достойните, по-храбри и по-жертвоготовни от спартанците и връчи им саби дамаскини да бранят народа, да го образovat, да посеят отново вярата и жаждата за свобода, както тя самата бе правила нявга. И тримата ѝ сина го правеха, обиколиха земите ѝ надлъж и нашир, не остана нито един, у когото да не се е запалил пламъкът на революционната идея. Време беше да свалят фесовете, да погребат страха и да се отправят по своя път към Голгота.

В полите на Балкана беше пламнал огън, час бе ударил за свобода, а България отново стои в доспехи, издигнала се от прахта на робството. Зовът ѝ отекна из Европа, гласът ѝ достигна до далечния Север, където царуваше златокосата Русия. Смили се Великата славянка над поробената си посестрима, която цели пет века лежи на Балкана, окована в окови и изтерзана от мъки. Спусна се Русия като стихия и разгроми всеки враг на пътя си, чупеха се робски вериги, саби звъняха, а Революцията обхвана целия полуостров. Врагът бе сломен, вярата бе възстановена, а Мракът, който цареше цели петстотин години, най-после бе прогонен, отстъпвайки мястото си на Светлината. България превърза раните си, изми пепелта от лицето си в бистрите дунавски води и отново облеche себе си в одежди. И разцъфна тя обновена, горда и красива. Годишите минаваха, светът около нея все се променяше: царе падаха в прахта и никога повече не се изправяха, а други ликуваха победно, докато Мъдрата Орлица старееше. Кестенявите ѝ булки посивяваха, бялата ѝ кожа се набразди от дълбоки бръчки, а мъдростта ѝ достигна до космичните висоти.

И ето, на прага на второто хилядолетие се случи чудо. България се сдоби с последното си чедо и него тя обичаше най-много. Зовеше го детето чудо, денем и нощем блеше над малкото му креватче, пееше му песни за отминали години на величие и чакаше деня, в който малкият ѝ принц щеше да се превърне в новия закрильник на народа. Нарече го Ганьо Балкански, за да бъде здрав и силен като Балкана, да пее песни за свобода, да бъде несломим и вечен. И Ганьо наистина беше несломим поне в едно нещо - в лакомията си. Така както бързо се беше научил да ходи и да говори, така се и научи да краде и да търси жълтицата във всяко едно от начинанията си.

Ганьо не притежаваше и капка от благородството на майка си, нито пък приличаше на братята си. Той беше онова цвете на злото, което България изкорени, след като изгони османските орди от земите си. Детето чудо носеше Мрака отново, ала като всяка любяща майка Мъдрата Орлица вярваше, че в него се крие доброта, и вярваше, че като го обгражда с обич, ще го накара да обикне и народа си, както тя самата бе направила.

Напразни блянове и надежди, които малко по малко изbledняваха в ума на България, чийто образ сякаш още повече се състари. Блясъкът в очите ѝ малко по малко изчезваше, а цветето на злото изпиваше жизнените ѝ сили като ненаситна пиявица. Мрачни и ужасяващи мисли се бяха родили в ума на Ганьо Балкански. Майка му се беше превърнала в пречка за неговото съществуване, което изискваше да притежава всичко и да се къпе в злато. Без да осъзнае, синът ѝ се беше превърнал в роб на жълтицата и диктатор на глупостта и измамата.

Новолунието сякаш загатваше нечистите помисли на Ганьо и предателството, което щеше да последва. И какво направи той, в тази тъмна нощ, лишена от Светлина, също колкото и душата му? Влезе в покоите на Майка България, изтръгна от пръстите ѝ всички златни пръстени, скъса елмазените ѝ огърлици и свали царските одежди от грохналото ѝ тяло. Ала това не беше достатъчно на цветето на злото, което искаше и жезъла, и короната. И то ги получи всичките. Само сърце не му даде да убие старичката, затова той я изпъди навън в дъжда, да се скита без дреха на гърба, без залък в устата, предадена, забравена и унижена.

Преди време я видях да се скита на Жълтите павата в София, с очи насълзени и уста, изкривена от плач. В очите ѝ се четяха годините на глад и на нищета, които се визираха с безмерна тъга в палата на Ганьо Балкански. Тя не можеше да говори, беше загубила гласа си от ридане, затова долната ѝ устна висеше в ням вой, а мършавата ѝ кокалеста ръка сочеше към двореца, съграден с човешката мъка. България постоя там още няколко часа, обвита в дрипи, сочеща с трепереща ръка, сякаш искаше да ни каже нещо на всички нас българци - да се огледаме, да видим неправдата, да се бунтуваме отново, ала никой не се вслуша в немия ѝ протест. Никой не ѝ подаде ръка, никой не ѝ предложи помощта или късче хляб. Вместо това две човешки канари от мускули се появиха от палата на Ганьо Балкански, бутнаха я на паважа и с множество псувни и ритници я изгониха, с което приключиха и протестите.

Виждайки тази жестокост, не можех да остана безучастна към страданието на бедната старичка, ала бях също толкова безпомощна. Единственото нещо, което успях напредно, да предложам на нашата стара Майка, бе една прегръдка, която не беше достатъчна да стопли премръзналото ѝ тяло, и няколко лева, за да си купи хляб и вода. На следващия ден и аз се присъединих към нейния протест. А вие?

*Теодора Стайкова, 11л
Първо място*

Българинът и светът

Хората казват, че за да откриеш пълното щастие в живота, трябва да успееш да анализираш всяко кътче от своето местообитание, да откриваш нови неща, да се впуснеш в приключенията, които животът ти поднася. Да не се страхуваш да кажеш на света кой си всъщност, да не се срамуваш от своя произход, раса, външен вид и да приемаш своите недостатъци с високо вдигната глава. Трябва един ден, когато отвориш съзнанието си и приемеш истинската същност на своето съществуване, да можеш да отговориш на въпросите:„, Кой съм аз? За какво се боря? Каква е моята мисия в живота?“.

Аз? Аз като един обикновен човек, който вярва в живота и мечтае един ден да бележи ВЕЛИКИ успехи, бих отговорила по много елементарен начин на тези въпроси. Даже съм склонна и да цитирам.

Аз съм българче.Обичам наште планини зелени, Българин да се наричам – първа радост е за мене.

Затварям очи и си представям моя идеален свят. Казвам си, че всичко трябва да е точно по мой вкус, с моите принципи, правила и красоти. И знаете ли каква гледка изплува в моите мисли? Седя, преплела краката си, четейки книга. Около мен – зеленина, хълмове, гори ,небето ясно подчертава своята уникалност, а земята под нозете ми разказва своята история. Слънцето огрява лицето ми, а бризът развява косите в ритъма на своите вълни. Цветята около мен опияняват с уханието си на свежест. Усещане! Нежност! Изправям се и започвам да тичам. Радвам се на живота с голяма усмивка на лицето. Вътрешното ми

АЗ крещи от щастие, а тялото ми се слива в хармония с природните богатства. Стигам до една пропаст и се спирам пред нея. Поглеждам надолу и гледката, която се открива пред мен, внася смут и напрежение. Сиви сгради, мрак, хората са свели глави, а аз се лутам някъде измежду тях. Вървя и не стигам никъде. Път без край. След това осъзнавам, че това не е моят свят. Това е нещо недокоснато от мен, невиджано, необятно за душата ми. Това не е България. Няма ги близките ми хора, семейството, дори и старецът, който до вчера седеше на пейката пред блока и пушеше цигара. Къде са всички? Къде са тези хора, които все бързат за някъде, умислени, но винаги позитивни и истински? Къде е българинът? Липсва ми. Всичко ужасно ми липсва – красотата, цветните сгради, тихите улици, усмивките и топлите погледи. Къде е раят ми? Отварям очи. Разтърквам ги бързо и в мен настъпва едно спокойствие. Мисля си: „У дома съм.“

Ние, българите, сме нация, която не е позната на хората по света. Стигнала съм до извода, че Европа никога няма да се докосне до истинската ни същност. Ние сме народ мечтатели. Вярваме в себе си и в своите висоти, понякога дори надхвърляме своите възможности. За нас светът е много ограничено понятие. За нас света е родното място. Тук сме израснали, пораснали и развили се като нещо повече от хомосапиенс. Ние сме откриватели, търсещи винаги новото, развивајуни от всяко приключение. Свободата е на пиедестал в нашето ежедневие. Познати сме като прототипа „Бай Ганьо“, но ние сме много по-борбени и интелектуално способни.

Обичаме родината си такава, каквото е. Гордеем се с нея и не бихме я заменили за нищо на света. Да,вярно, има хора, които не се вписват в този ред на мисли, но аз не ги включвам в числото „българи“. Не мога да ги разбера – искат да се европеизираме, да забогатеят и да притежават власт. Но какво си нямаме? Имаме правителство, достатъчно разбъркано и хаотично, както и в останалите страни. Имаме депутати , крадящи от държавата, от нас. Развили сме се в сферата на музиката, киното, театралното изкуство, технологията. Природата ни е изваяна до последната капка, представлявайки шедевър, до който всеки иска да се докосне. Какво ви трябва повече, човеци? Писнало ми е да слушам съпоставки на България и българския индивид с „останалия свят“. Как хората „там“ живеят, колко добре се развиват, колко са спокойни и как са задоволени от всичко. Бях чела една статия за българин, който е напуснал страната си само защото иска да изкара повече финансови средства и да угоди на своите егоистични нужди. След като успял да постигне всичко това се замислил за живота. Разбрал, че нещо му липсва. Липсвала му любовта към родното, българското. Е, това ли искате? Хайде, какво чакате? Бягайте. Не се връщайте дори. Може би там ще ви е по-добре, ще се чувствате удовлетворени. Може би ще намерите по-истински приятели, по-интересен начин на живот. Предайте себе си и своите принципи само защото сте тръгнали да търсите „голямото може би“. А ако не го откриете?

Българите са хората, които ще вкарат всички народи по света в рая!

Петър Дънов
Антония Богданова, 11л
Второ място

Българинът и светът

Винаги съм искала да бъда гражданин на света. Да пътувам много, да обиколя света, животът ми да бъде едно непрестанно приключение. Още като тийнейджър исках да замина за чужбина и да уча в престижен университет, а след това да се установя и реализирам в дадената държава. Искях да започна нов живот, от нулата, проява на онзи младежки, бунтарски порив за пълна независимост. Понякога се чувствах като родоотстъпник, защото исках всичко друго, но не и да остана в страната си. Бях убедена, че тук няма да мога да осъществя мечтите си. За мен това беше една държава, в която на почит са единствено корупцията, алчността и пошлостта. Не исках да бъда пешка в ръцете на управляващите, желяех да отида някъде, където всичките ми усилия и труд ще бъдат оценени адекватно. Въпреки това дълбоко в себе си знаех, че ако искам промяна, трябва да остана в родината си и да се боря за нея. Опитвах се да изкореня това усещане, но то ме преследваше винаги и навсякъде.

В крайна сметка заминах, оставих миналото си, семейството си, корените си.

Взех с мен единствено мечтите си и надеждата, че ме чака едно по-добро бъдеще.

Ще излъжа, ако кажа, че в чужбина не ми хареса. Напротив, постигнах всичко, което някога съм искала. Имах успешна кариера, съдадох семейство и пътувах много. Била съм къде ли не, романтичен Париж, мрачен Лондон, страстен Рим, ориенталски Инстанбул, мегаполисен Ню Йорк и

дори далечен Кейптаун. Видях много, но в мен винаги се надигаше онова чувство на празнота. Не бях щастлива - колкото повече пътувах, толкова повече исках да се върна в България. Оpozнавах много различни култури, порядки и нрави, но никъде не се чувствах на мястото си. Тогава осъзнах, че повече от всичко друго искам да бъда българка!

Сега съм на 45 и точно когато си мислех, че животът ми няма как да стане по-хубав, разбрах, че „любовта към отечеството превъзхожда всички световни добрини“. Вече е време да се прибера там, където наистина се чувствам вкъщи. В бялата спретната къщурка, където винаги ме търсят две очи. Толкова много искам да прегърна мама, да усетя аромата ѝ, милувките ѝ. Татко да ме погледне със строгия си, но изпълнен с любов поглед. Да вдихам въздуха с аромат на рози. Да се слее с гората и небето на Рила, Пирин и Родопите. Била съм на много места, но само гледката към китния Балкан може да спре дъха ми. България е един малък рай, скрит в сърцето на Балканите.

И ето че отново се чувствам жива, на място, което някога смятах за мъртво. Градя живота си наново там, където смятах, че е невъзможно. Остарявам там, откъдето исках да спася младостта си. Сега съм точно тук, където искам да бъда, горда да се нарека българка. Блудната дъщеря се завърна у дома, за да открие, че истинското щастие се крие в полите на България.

Магдалена Билянова, 11б
Трето място

Обичам те, мило Отечество!

„Отечество, не си ли достойно за любов?“

Не трябва, не желая и не мога да се сравнявам с великия Иван Вазов – с този ненадминат по силата на словото и по изразяване на чувствата творец. Но винаги, когато като мисъл премине през мен „обичам те, мило Отечество“ или изрека на глас в определен момент на умиление тези съкровени думи, все се сещам за Вазовите откровения на тази тема. Но Вазов е връх, а аз съм едно малко момиче, застанало все още неуверено в подножието на върха, което ще направи плах опит да поразсъждава над това. Какво е за мен „Обичам те, мило Отечество“?

Оприличавам го на една пътека с определено начало, но без край. А сега ще тръгна по нея, ще спра на различни места и ще разказвам... „Обич“ и „Отечество“. Така са близки и си подхождат двете думи, както „обич“ и „мама“. И може би това е така, защото обичта към Родината според мен започва с мама. Още в своята утроба с ударите на пулсиращото си сърце тя предава своите чувства, като едно от тях е и чувството на обич към Родината. Мама ми дарява живота и така ме прави частица от тази Родина. А с майчиното мляко, връзка между мама, мен и Родината става още по-силна.

Редом до мама е и моето семейство – малко късче от Родината. В него е утехата, разбирането, спокойствието, топлината, помощта. Там е обичта. Как да не обичам това тихо и любимо кътче от Родината?! Та нали там се сгушвам, запазена от злобата и хулите на лошия свят. Пак там усещам силно рамо и винаги мога да се опра на него. И как да не обичам тази сигурност, тази подкрепа?!

Продължавам по моята пътека на обичта и се озовавам пред прага на училището – друго късче от Родината. Училището отваря пред мен големия прозорец към света. А в този необятен свят моето Отечество е като малка пращинка. От книгите и моите учители научавам и разбирам, че не големите неща са най-ценни, най-свидни. Тази малка шепа земя е събрала толкова хубост, толкова прелест, че няма как да не я обичам и да не съм богата с нея. Освен със знания, училището ме дарява и с приятелства. Приятелите също са част от Родината, като мен. И когато сме заедно, тогава сме силни. А силата се увеличава

и укрепва, когато обичта към Родината е в сърцата ни. Намериш ли истински верен приятел, знай, че си намерил богатство и дните ще минават по-леко.

Вървя по моята пътека, продължавам... Обръщам глава настрани и виждам високи планински върхове, прохладни зелени гори, из тях клокочат бистри потоци. Красота! Обръщам се на другата страна, а оттам ми се усмивват полски макове, люлеят се узрели жита, провира се сребърна река. Красота! Поглеждам напред и аха, нагазвам в морето. Плискат се сините вълни в бреговете, гали краката ми топлият пясък. Красота! Как да не обичам всичко това, събрано в една шепа земя, наречена Отечество! Как да не се прехласвам пред тази прелест на природата на моята страна!

И изведнъж, вървейки по пътеката, съзирам паметна плоча. И чета: „...загинали за свободата на Родината...“. Замислям се за нашето минало, за това, което научавам в часовете по история, за местата, които съм посетила, свързани с героизма на предците ни. Колко много поводи за гордост се крият там, колко много обич към Отееството е отдадена и заплатена с цената на много животи. Каква е тази обич, която ще те хвърли в ада на боя?! Каква е тази обич, заради която си готов да умреш?! Това е обич силна, неподправена, неподвластна на съмнения и предразсъдъци. Това е обич към Отееството! Затова и аз, макар и не съвсем голяма, не мога да отмина този подвиг, да не се гордея с него, защото съм потомка на славно и героично минало. Мога ли да не обичам това Отечество, чиито земи са бранени с толкова смелост и преданост, и напоени с кръвта на толкова хора? Не, не мога и няма да се уморя и да спра да го правя. Обичам те, мило Отечество! Моята пътека не свършва, защото казах, че е безкрай. Но засега спирам да разказвам. Животът е пред мен. Ще събирам още впечатления, знания, опит. Ще опознавам близките, приятелите, Родината. И така ще множа обичта си, ще я опазвам от лоши намерения, ще я предавам на другите. А някой ден ще продължа да разказвам за нея...

Василия Дюлгерова, VI б
Второ място

Обичам те, Отечество!

Отечеството ли? Отечеството не е място, а чувство. Чувството на първата майчина ласка, онова чувство, което те обзема, когато гледаш българските ширни поля, българското море и планини. Обич, радост, мъка. Това си ти, Отечество.

Не съм избирала нито родината, нито семейството си. Това е дар от Съдбата, дар, който всеки трябва да цени и обича. Дарът да си българин. Да си българин, е повече от богатството и славата. Та какво по-голямо богатство от това, да имаш един великолепен къс от земята?! Къс, напоен с благоуханието на възлешното розово масло, с бистрите реки, с лазурното море. Земя уж като човешка длан, а върху ѝ накацали величественият Балкан, запазил и до днес тайните на някогашните кървави битки, дивната, горда Рила, издигнала нагоре остри върхове и чукари, Витоша, Странджа, просторните Родопи ...

Някога, отдавна, родолюбиви българи са се били за свободата на тази природа, за да могат следващите поколения да ѝ се радват без ограничения ... – свободни. Свободни да изповядват религията си, да произнасят щастливо думите България и българин... За да се почувстваме отново горди под бремето на тежкото робство, Паисий Хилендарски ни е създал История. За да си спомним за славните царе и ханове, накарали другите народи да ни уважават и да се страхуват от нас. За храбрите Самуилови войници, жестоко ослепени от византийците. За Кирил и Методий, дарили ни с писменост, за цар Борис I, направил ни

християни. Това е, което ни свързва под общото нарицателно „българи“.

Не малко глупци са се отричали от родното Отечество, правейки се на гърци, приемайки чуждата религия и писменост. И уж били горди, уж били щастливи... И все пак съвестта ги е гризяла тайно нощем, напомняла им е нашенската природа, нашепвала им е славните хайдушки песни, разнесени по поля и гори благодарение на българския вятър ...

Същото са изпитвали и пратените в изгнание писатели и поети. Заради чувството дълбоко в себе си, че обичат родината, те са създали неповторими творби, чрез които отново да могат да се разхождат из България.

Тревожи ме мисълта, че някога ще изчезнем като народ. Много млади заминават в чужбина и никога повече не се връщат при земята, която ги е хранила... Да, условията за живот в родината не са много добри. Но нима не можем вместо безшумно да я напускаме, да се опитаме да подобрим нещата?! Младите имат възможността да издигнат България в някои области. Не е невъзможно..., само трябва да обичаме Отееството си и да вярваме...

А аз вярвам, че никога няма да го оставя, и вярвам, че един ден успешно ще се развивам тук. Само едни думи, едни три думи ме спират да напусна родината. Спират ме и ме закотвят тук: Обичам те, Отечество!

Кристина Димова, VI б
Трето място

Хей, свърши се и таз година...! Ваканция е – ужас!

Свърши се! Край на драматичните изпитвания за оформяне на годишни оценки, на малки и големи матури, на малки и големи ядове... И докато се зарадваш – о, ужас! Ами сега, какво по-напред! На море, на двора, пред компютъра, телевизора, телефона, в парка, на гости... Затога ние се заехме да ви помогнем. Следвайте нашия алгоритъм и ще си подредите лятото. Като за начало – малко поезия за настроение с Петя Дубарова, след това решете теста, направете хороскопа! И чак след като определите от какъв тип приключения имате нужда в точно този момент, избирайте! Всичко препоръчано е видно и гарантирано!

Аз искам да плувам със чайките бели,
със тях да летя в висините,
да гледам зорите, косите разпилели,
да тичам със тях над горите.

Желая да литна високо в небето,
да пипна със длани звездите,
да видя оттам заблестяло морето,
да чуя как пеят вълните.

Аз искам Венера над мен да изгрее
и Марс да ми махне приветен,
над мене луната сребро да излее,
светът да проблесне заветен.

Аз искам привечер по лунни пътеки
да тичам, да чезна в тъмата,
край мене да мамят звездиците леки,
под мене да мами земята.

И пак в България искам да кацна,
да дойда по лунна пътека,
където от всичко всесилно, могъщо
най-смел и велик е човека.

Петя Дубарова

Най-подходящата лятна дестинация за теб!

Реша теста и след това избери от нашите предложения

1. Какъв климат предпочиташ?
а) прохладен;
б) горещ и влажен;
в) горещ и сух.
2. Какво превозно средство предпочиташ?
а) самолет;
б) кораб;
в) кола.
3. Каква храна обичаш?
а) морска;
б) нещо по-нестандартно.
в) мекиците и баниците на баба;
4. Къде би искал да нощуваш?
а) в хотел;
б) на брега на някой екзотичен плаж;
в) в къща.
5. През ваканцията искам да...
а) разгледам нови места;
б) плувам;
в) играя.

НАЙ-МНОГО ОТГОВОРИ А:

Лятната мечта на повечето хора е да се излежават на плажа и да се „пържат“ на слънцето. Ако не сте любител на горещините, то тези дестинации са за вас.

- **Анkerидж, Аляска** - Температурите са около 15 градуса, а денят е дълъг 18 часа. Може да отидете на лов за съомга или да се разхождате до късно през нощта (която е много къса).
- **Единбург** - В края на август се провежда ежегодният Единбургски фестивал на сценичните изкуства, което е достатъчна причина, за да посетите града. Във фестивала вземат участие най-добрите артисти от областта на операта, класическата музика, театъра и танците. Провежда се от 1947 г.
- **Хелзинки** - Когато говорими за летни дестинации, Хелзинки не е от градовете, за които ще се сетите. На островите край него обаче има чудесни плажове. Времето няма да бъде горещо. Пробвайте финландската кухня.
- **Лима** - Когато в Европа е лято, в Лима температурата е около 20 градуса по Целзий. Сухият сезон е и моментът да посетите Мачу Пикчу, когато ще ви тормозят по-малко комари.
- **Мексико сити** - Мексико сити се намира на голяма надморска височина и не става много горещо.

НАЙ-МНОГО ОТГОВОРИ Б:

Щом лятото вече е почукало на вратата ни, няма как да не ни минават мисли за дестинации за лятна почивка, а какво ще кажете за такава на някой вълнуващ остров в Европа? Звучи красиво и екзотично, нали? Затога сме насреща, за да ви дадем няколко очарователни идеи за летни кътчета. Със сигурност ще си създадете красиви мигове по тези земи. Няма да ви се размине, както се казва.

- **Остров Ибиза**, наричан още “Белият остров”, е една от най-посещаваните дестинации за лятна почивка. Намира се в близост до Испания и в летния сезон е синоним на купон и спокойствие едновременно, защото има няколко залива – всеки предлага различна атмосфера.
- Добре дошли на **остров Ланзароте** (един от Канарските острови). Изключително спокоен и тих, той се е превърнал в една от луксозните дестинации в областта.
- **Остров Корфу** е един от най-зелените гръцки острови, благодарение на проливните, но периодични дъждове от май до септември. Маслиновите дървета, които преобладават там, се превръщат в килим на фона на пейзажа.
- Отдалечете се от популярните дестинации за почивка и стигнете до **остров Тенерифе**. Ще се влюбите в него, ако сте авантюрист, който винаги иска да търси и да намира нещо. Районът е почти недокоснат от човешка ръка и плодородните земи все още са преобладаващи. Скалистите върхове на местната планина са често погълнати от облаците.
- На **остров Менорка** ще се запознаете с непокътнати блестящи пясъчни плажове и с кристално чиста вода. Дестинацията е чудесно място за гмуркане с шнорхел или акваланг. Залива е закътан, усамотен и заобиколен от борови дървета.
- **Малта** се гордее с повече от 300 слънчеви дни. Заобиколена от чисти сини води, тя продължава да радва гмуркачи, плувци и водолази. На острова можете да се насладите и на много исторически забележителности.
- “Великият остров” е гръцкият псевдоним на **Крит**. Там се намират едни от най-дългите гръцки заливи. Природата се е погрижила и за любителите на уединението. Малки заливчета са на ваше разположение.
- **Остров Майорка** е най-големият остров от Балеарските острови. Освен да се излежавате по плажовете, там можете да разгледате и планинската верига Сера де Трамонтана, която е обявена за световно културно наследство.
- **Остров Сардиния** е известен със своя неравен пейзаж. Няма как да не останете впечатлени от невероятната морска храна, както и множеството исторически забележителности, между които римски руини и църкви от испанския Барок.
- **Остров Сицилия** – най-големият остров в Средиземно море. Там ще откриете очарователна смесица от храмове, църкви и площади. Що се отнася до храните и напитките – там преобладават виното и цитрусовите плодове.
- Ако избирате родния въздух, погледнете нашите специално подбрани за вас плажове и рядко посещавани, малко познати приказни места.
Няма да съжालвате!

НАЙ-МНОГО ОТГОВОРИ В:

Ако не обичате да пътувате, а предпочитате да стоите при баба си на село. Ето някои игри, с които да се забавлявате с приятелите си.

- **Сляпа баба** - Избира се едно дете, което ще играе ролята на Сляпа баба. Завързвам му се очите с шал, а останалите деца започват да обикалят около него и да го дразнят с викове, докато той се опитва да хване някого от тях и да го задържи. В по-простия вариант на играта в този момент тя свършва и започва наново, като заловеният става новата Сляпа баба. В по-усложнения вариант Сляпата баба трябва да познае по дрехите и по физиката заловения играч и ако сгреша, продължава да бъде Сляпа баба и в следващата игра.
- **Морето се вълнува** - Чрез жребий се избира водещ. Той застава пред другите участници и казва на глас: “Морето се вълнува – раз, морето се вълнува – два, морето се вълнува – три, в морска фигура замръзни!”. В този момент всички играчи са длъжни да замръзнат в позата, в която са. Водещият започва да обикаля около тях и да ги наблюдава. Първият, който мръдне, изгаря и така, докато не остане само един – последният останал, без да помръдне, печели играта. По време на играта се забранява да се подпирате на дървета, пейки, столове или други предмети. Водещият няма право да размисва играчите, както и да ги докосва. Може да се използва и друг вариант на играта, когато водещият трябва да избере тази поза, която му харесва най-много. В този случай победител е играчът, който е проявил най-голямо въображение.
- **Замръзване** - Едно от децата играе ролята на леден човек и то започва да гони останалите дечица. Когато докосне някое от децата, което не е успяло да клекне, то замръзва на място. Леденият човек пази своята жертва и същевременно се опитва да докосне и замрази и други. Останалите играчи се опитват да размразят замръзналото дете. Това става, като го докоснат. Когато леденият човек замрази 3 деца, той става обикновен играч, а първият, който е бил замразен, става леден човек и започва да гони останалите.
- **Едно, две, три – морето още спи!** - Избира се едно дете, което застава с лице към дърво, пейка или с гръб към другите деца и казва изречението „Едно, две, три – морето още спи!“, след което веднага се обръща. През това време останалите участници, които предварително са се разпръснали на около 10-15 метра от броящото дете, се придвижват с бързи крачки към него. Те трябва да спрат на място, преди то да се е обърнало. Ако детето види някого от участниците да мърда, го посочва и „невнимателният“ играч отпада от играта. Всичко започва отново, докато някой от участниците не успее безпогрешно да се приближи и докосне в гръб броящия, който става и победител в играта.
- **Рибари и рибки** - Двама играчи са в ролята на мрежата на рибарите. Те трябва да са хванати за ръце и да гонят останалите, които са рибките. Когато някоя “рибка” бъде хваната, тя се присъединява към мрежата, като се хваща за рибарите. Играта продължава, докато остане само една рибка. Рибката, която е останала, печели играта.

Когато отидете на излет или разходка след природата, може да измислите безброй игри. Ще се радваме да спделите и вашите любими игри или начини за забавление на открито.

Иван Жунтовски 10м

Летен хороскоп

Уверете се сами, че ви предстоят невероятни преживявания и предизвикателства

Овен – Лятото ще е пълно с изненади, пътувания и какво ли още не. Ако не си открил/а партньора си в приключенията, може би сега вече ще го направиш.

Телец – Докато другите хора търсят нови преमेждия и някого, с когото да се запознаят, ти може би е по-добре да обърнеш поглед назад и да преразгледаш с нови очи миналото.

Близнаци – Това лято ще е малко трудно за теб заради множеството ангажименти по време на сезона. Въпреки това ще трябва да се отдадеш на почивка все някога, нали?

Рак – Лятото е прекрасен сезон, що се отнася до здравословно хранене. Заедно с пречистващия хранителен режим ще се радвате и на много пари през този период.

Лъв – Някои от вас ще се радват на печеливш билет от лотарията например, а други – щастието ще ги навести в лицето на щура почивка с приятели.

Дева – Май ще е добре да оставите настрана фразата

„Добре ми е сам/а!“ и да оставите любовта да ви намери. Крайно време е, хора!

Везни – Мечтиии! Това е думата, която описва твоето Summer 2k17. Запознанство с известна личност? Няма проблем. Пътуване до Хавай? Разбира се. Каквото и да е – имате го!

Скорпион – Искате да се изнесете от къщи? Няма проблем – тази година е късметлийската ти. Само се увери, че си завършил Средно образование, става ли?

Стрелец – Любовта е прекрасно чувство. Идва и твоето време, да знаеш!

Козирог – Какво разбираш под „щастие“? Каквото и да е – имаш го. Лятото ти го предоставя напълно.

Водолей – Любовта ще те завладее и омае, ще те разнищи и ще те обедини, ще те направи щастлив/а.

Риби – Всичките усилия, положени отнотно кариера и работа, ще ти се отплатят. Живей – сега е твоят миг!

На сеееевер на море

Ако имате каравана, ви предлагам североизточната част на България – района на Дуранкулак. Освен широките плажове с много малко

хора с домашни любимци, можете да ловите раци в Дуранкулашкото езеро. Можете да отидете на дискотека в Мангалия – Румънско и да се снимате на най-крайната точка на България –

нос Каргал. Готино селфи ще се получи и на фара на нос Шабла. А скалистият бряг в района на нос Калиакра и Камен бряг са просто уникални. Е, има и голф игрища наблизко, но това не е нашият национален спорт все пак. А за любителите на

мекотелите – Мидената ферма в с. Дълбока на главния път ви очаква. И не забравяйте високия слънцезащитен фактор на плажното масло!

*Светлана Паргова, 126
вече бивша ученичка на СУ
„Иван Вазов“*

Крушунските водопади – за един ден работа

Най-голямата водна каскада в страната

Намират се мноооого близо – до село Крушуна естествено, община Летница, област Ловеч. Това е най-голямата в страната водна каскада. За удобство на туристите е изградена екопътека, по която човек може с часове да се любува на изящните картини.

Главният водопад се спуска от височина 20 м. Разделя се на няколко ръкава и създава още няколко водопада. Въздухът до водопада е влажен и наситен с водни капки, а гледката е изумителна.

И ако имате време – наблизко се намира Деветашката пещера. Има приятна хижа на два етажa, където можете да хапнете, да отседнете и да се насладите на минералния плаж, намиращ се до водопадите. Има изграден детски кът, ресторант и беседки.

Гледката и преживяванията си струват! Уверявам ви!

Жанета Спасова VIIж

Поне един уикенд посветете на нашия град и района

Посетете със свои гости и приятели

Скобелев парк

За да докоснете земята, по която са оставени следите на руските воители. Прохладно и спокойно в летните месеци. Има полянки, които са чудесни за спортуване.

Сторгозия

Късноантична и римска крепост, която се намира в парк Кайлъка

Румънски мавзолей

Намира се в село Гривица и е официално открит през 1902 г. Построен е в памет на загиналите румънци по време на Руско-турската освободителна война, тъй като там те са дали най-много жертви - 3 000, а укреплението оттогава носи името Кървавия редут.

Тотлебен вал

Язовир „Тотлебен вал“ се намира в Кайлъка. Името му произлиза от едноименния руски военен инженер, тъй като мястото е било ключово за турската блокада на Плевен

през 1877г. Тотлебен прегражда река Тученишка и след това взривява преградата, като по този начин унищожава складираните хранителни запаси на града. Язовирът е подходящо място за отдих, воден туризъм, риболов и водомоторен спорт.

Кога е роден Ботев?

Навярно няма човек, който да не е минавал по бул. „Христо Ботев“ в нашия град и да не е виждал бюста на този велик патриот. Ежегодно на 2 юни на това място отдаваме почит на българския поет и революционер – организирано или индивидуално, със семействата си. Последната информация за тържество в памет на поета-революционер на това място е от 2 юни тази година. Каква беше изненадата ми, когато тези дни открих, че рождената му година не съвпада с тази, която всички ние знаем. Ботев е роден на 6 януари 1848 година и е загинал на 1 юни 1876 година. Но на паметника, както виждате, пише 1847 година, както се е смятало, че е роден по стар стил, на 24 декември. Затова е и наречен Христо. Няма как едната дата да е по стар, а другата – по нов стил. Така излиза, че поетът е живял една го-

Зорко око

дина повече.

Ние, от екипа на вестника, искаме да сигнализираме за тази грешка, защото е некоректно да се смесват две времена, особено ако се налага да бъдат срещнати на паметник на велик българин. Ще проверим отново през есента и ако все още изглежда така, ще уведомим отговорните за това хора и институции.

Миглена Бурова 8б

Изберете българското

За детските приказки, техните послания и ценностите

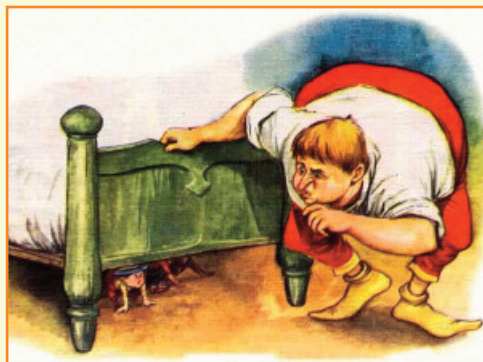
Всички сме израснали, слушайки историите за „Снежанка и седемте джуджета“, „Спящата красавица“, „Тримата братя и златната ябълка“, „Хензел и Гретел“ и много, много други. Разбира се, невръстни, ние не сме се замисляли твърде за смисъла, вложен в приказките, или за ценностната система, която те изграждат. Но те са ни въздействали със сигурност.

Вече по-голяма и малко по-запозната със света, погледнах на приказките по различен и по-реалистичен, навярно скучен за мнозина начин. И това, което видях, ме разтревожи.

На първо място приказките предлагат много абсурдни ситуации. Като например Снежанка, която взима храна от непознати, Хензел и Гретел, изгонени в гората от родителите си, или Малката русалка, която дава живота си за мъж, когото не познава. Аз не говоря само за нереалността на тези моменти, а за всички въпроси, които неизбежно те пораждат у малките деца. Значи е нормално родителите да те оставят в гората, защото няма какво да се яде, и така да се освободят от рождените си деца, за да има за тях. След това, когато получават пари, родителите се наяждат добре, остава им много храна и тогава се сещат за децата си, които са изоставили. В този момент те вече са намерили дома си по обратния път и родителите ги посрещат щастливо. Нито дума за станалото преди това. И забележете – когато отново остават без пари, пак ги отвеждат в гората, но на по-тъмно и страшно място, за да са сигурни, че няма да се върнат. Разбрахте, че става дума за „Малечко Палечко“. На какво биха се научили децата от тази история? Може би как да оставят следи в гората, когато родителите им ги изгонят, или пък малките момичета да чакат принца на бял кон да се появи, за да

оправи неволите в живота им? Или пък е нормално родителите от време на време да те оставят в гората.

И, на второ място, в същата приказка може да прочетете цял филм

на ужасите, готова холивудска продукция. Човекоядецът, при когото попадат Малечко Палечко и

братята му, успява да пререже гърлата на седемте си дъщери. Е, по погрешка, разбира се – това трябвало да се случи на братята.

И самият факт, че има такъв герой – човекоядец, е плашещ и обръкващ децата. А пък ако го видите по илюстрациите колко е огромен

и какъв голям нож е взел?! Е, няма как да се проумее това от възрастен човек, а какво ще породи в главите на малките, не смея да си помисля. Нужен ли бе този злокобен сюжет, за да се убедим колко

хитър, съобразителен и умен е Малечко Палечко?! Няма да коментирам разпрания и след това защит корем на вълка от „Червената шапчица“ и „Вълкът и седемте козлета“.

Разбира се, накрая на приказките се извлича поука, която е полезна, но моето дребнаво око се захваща с това, какво се случва по

време на детските приказки, а не вижда само поучителния финал.

Аз не мога да променя приказки,

предавани от поколения наред на деца от различни страни и семейства, но по-скоро мога да ви дам един скромнен съвет – просто изберете българското! Защо не четем българските народни приказки, където светът е по-разбираем и по-близо до нас?! Защо не четем „Неволята“, „Сливи за смет“, „Болен здрав носи“, „Мързеливата Богданка“ и още много. Посланията са ясни, сюжетите – като за деца. Вълкът си е просто глупав, Кума Лиса – хитра и финалът ясно ви отвежда до поуците.

Четете българските народни приказки!

Виолета Антонова 9б

Ако и вие има какво да споделите по темата, която повдигаме за първи път, пишете на адрес: el_vestnik@abv.bg!

Ако предпочитате филмите

МЕЖДУЗВЕЗДНИ ВОЙНИ: СИЛАТА СЕ ПРОБУЖДА

“Силата се пробужда” ще ни разкаже какво се случва с Люк, Лея и Хан Соло 30 години след завръщането на джедаите. В сериата от 1983 г. Люк и Лея разбраха, че са брат и сестра, а също и кой е баща им.

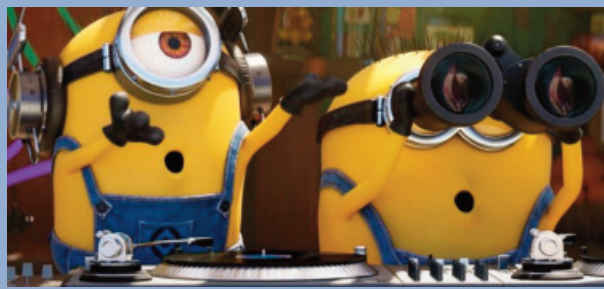
КРАСАВИЦАТА И ЗВЯРЪТ

В образа на Бел ще видим нежната британска актриса Ема Уотсън, чиято звезда изгръ с ролята на Хармаяни Грейнджър в поредицата за Хари Потър. Ролята на прокълнатия принц е поверена на британския й колега Дан Стивънс, прочул се с участието си в сериала “Имението Даунтън”. В об-

раза на Гастон ще се превъплъти още един британец - Люк Еванс.

АЗ, ПРОКЛЕТНИКЪТ 3

Новият злодей в картинката е Балтазар Брат – бившо дете звезда, което е пораснало и се чувства обсебено от героя, когото е играл през 80-те години. Да не говорим, че се движи заднешком като лунната походка на Майкъл Джексън. Оказва се, че с днешна дата той е най-забележителният противник на Гру.

Иван Жунтовски 10м

Пристрастия

Кирил и Методий

Кирил и Методий, нашите светци. Вий дарихте ни четмо, вий дарихте ни писмо.

Пред вашето велико дело, всички ще се преклоним, пред вас, о, Кирил и Методий, на вас с поклон ви ний благодарим!

Обичам те, мое отечество

Земя не толкова голяма, но значение за мене няма. Красотата ти е несравнима, затова си трудно забравима.

Твоите долини плодородни, водите ти са чудотворни. Гори зелени и прохладни, планини снежни и потайни.

Лазурно сини езера, разлюляна като море трева. Като тебе друга няма на света, прекланям се пред твоята красота.

Виктория Маринова 6б

Нашият забавен коментар на извадки от пресата

50% от ДНК на хората съвпада с това на бананите

(Не стига, че сме произлезли от маймуните, ами пък сега се оказва, че носим гените и на тяхната любима храна. Животът просто не спира да ни изненадва)

...

Бенджамин Франклин не е бил президент на САЩ

(Може би щом чуете името му, винаги си представяте държавен глава - е да, ама не. Ето ви една по-добра асоциация, американската 100-доларова банкнота е с неговия лик.)

...

От фъстъчено масло при изключително високо налягане могат да бъдат направени диаманти

(Не съм много сигурна във верността на това твърдение, но може би в бъдеще главията на вестниците ще бъдат: „Мултимилионер прави диаманти от фъстъчено масло“. И може би това ще бъде някой от читателите на нашия вестник)

...

Женските листни въшки раждат женски листни въшки, които са бременни с женски листни въшки.

(Няма начин да се отървете от женския пол!)

...

Мълниите удрят 4 пъти повече мъжете, отколкото жените.

(Мисля, че вече всички знаем защо жените живеят по-дълго.)

...

Слънцето принадлежи на испанка на име Анджелис Дюран Де Юре

(Каква щастливка, но може би този, който ѝ е подарил голямата звезда, просто е искал да има добро оправдание, ако забрави едно от имената ѝ)

...

Има банкомати в Япония, които затоплят банкнотите за дезинфекция до 32 градуса по Фаренхайт, преди да попаднат в ръцете на клиентите

(Как ли ще се чувстват тези манияци чистофайници в нашата българска действителност?)

...

Ябълките, картофите и лукът имат един и същ вкус, ако се ядат със запушен нос.

(Някой смелчага да пробва и да сподели опита си с нас в следващия брой.)

...

Средно шансовете на американски гражданин да умре от Ебола е 1 на 3 934 300; шансовете за смърт от падане от леглото са 1 от 3 765.

(Когато дори спането е опасно!)

Магдалена Минкова 116

10 забавни предложения за това лято

Ако много ви доскучае и се отегчите, използвайте някои от нашите щури предложения, които ще ви помогнат да се почувствате живи и заредени

1. Направете си хартиен фенер, или пък си купете, и го пуснете в небето. Докато го наблюдавате, си пожелайте най-смелите неща.
2. Отидете до най-близкото фото и си извадете на хартия най-важните снимки. Подредете ги в албум, а до всяка напишете важни неща за момента или събитието.
3. Станете рано и вижте изгрева,

качете се нависоко и се насладете на залеза.

4. Наблюдавайте падаща звезда. През август винаги има много такива.
5. Посетете поне едно място, на което не сте били никога досега.
6. Организирайте си пикник с най-добрите приятели. А може и да сте двама.
7. Сложете началото на вашето родословно дърво. Сега му е времето за това – за целта разпитайте най-възрастните във вашия род, записвайте и действайте.
8. Изпечете нещо. Намерете рецепта за някакъв десерт и ще ви-

дите как ще заухае вкъщи. Чувството е много приятно.

9. Сложете началото на ново хоби.

10. Седни пред компютъра и разкажи кое от предложенията си избра и как се получи. След това го изпрати на адреса на училищния вестник.

Предизвикваме ви!

През лятото се случват най-щурите неща, най-веселите лагери, най-неочакваните срещи и запознанства... И какво ли още не! Ние ви подаваме ръка и ви каним в следващия 31 брой, който ще издадем в началото на новата учебна година, да разкажете за най-невероятното си преживяване, да покажете видяното, да опишете почувстваното... Адресът ви е познат:

el_vestnik@abv.bg!

Акростих

Музата ми никаква я няма.
Уви, пропаднах май в дълбока яма.
Защо ми трябваше за последно да отлагам?
И гледам към часовника - трябва да си лягам!
Кафето да помогне - не, не може.
Ах, какво ще правя, Боже!

Часът е някъде към 11 и полвина,
а мен глава боли ме като за двамина.
С акростих се боря аз не от три минути, а от час!
Вината се изписва по челото.
Не мога да измисля нищо, само се въртя в леглото.
И уча пак по моя най-любим предмет,
като силно се надявам с тези стихове да хвана 5.

Христо Минев 9з

Най-често употребяваните реплики от ученици и учители

Най-честите ситуации, на които всеки е бил свидетел

Имам 2, 2, 2, 3, 2. Дали имам шанс за тройка за срока? Госпожо, много ви обичам!

...

Иванчо, ако продължаваш да не учиш, ще прекараме лятото заедно в училище.

...

Иванчо, сигурен ли си, че на девети въпрос е отговор В, защото аз не съм?

...

Прогноза за времето през юни в класната стая: очертава се да бъде слънчево, без никакви превалвания, може да се усети лек полъх на вятър, ако случайно някой си вее с тетрадка. Градусите ще преобладават между 27 и 30, а до прозореца могат да достигнат и 35.

...

Ужасен е моментът, в който имаш отговорите на теста за първа група, но учителят ти даде втора.

...

Когато имаме тест, ние, учениците, ставаме татуисти.

...

Не могат да ти пишат двойка, ако не влезеш в час.

...

- Иванчо, напусни веднага часа ми!

- О, ама така кажете, госпожо, не

знаете откога искам да изляза.

...

- Марийке, защо не си научила?
- Много исках, ама няхах желание, госпожо!

...

Госпожата задава въпрос, Иван е единственият, който вдига ръка, но... за да помоли да иде до тоалетна.

...

Учителката влиза ядосана в класната стая: „Вадете по един лист!“

Йоана Кирилова 10м

Здравей, живот!

Абитуриентите от Випуск 2017 получиха своя документ за зрелост

В тържествена обстановка в зала „Европа“ на 22 юни всички зрелостници от Випуск 2017 се подписаха, за да получат първия си най-важен документ в живота – свидетелството за завършено средно образование. Поздравяваме ги, защото заслужават – всички, както и очаквахме, издържаха успешно матурите си, а немало от тях са вече студенти в желаните от тях специалности. Нека поздравим и най-добрите сред тях – отличниците на Ви-

пуска:

Светлана Паргова – 12л, Вивияна Ламбиева – 12б, Яна Витанова – 12м, Наталия Йончева – 12б, Симона Върбанова – 12б, Александра Александрова – 12л, Александра Щърбанова – 12м, Мария Варджиева – 12м, Дияна Маркова – 12з, Антония Александрова – 12з, Мадлен Бързева – 12б, Бетина Мукова – 12з, Лора Любенова – 12л, Велислава Минкова – 12б, Антоанета Маринова – 12з, Лора Симеонова – 12з, Ина

Георгиева – 12з, Петко Симеонов – 12л, Десислава Цанкова – 12м, Даниел Лазаров – 12м, Анита Кундева – 12з, Ема Иванова – 12з. На всички випускници пожелаваме успехи и занапред! И да не забравяме, че най-доброто средно образование в страната може да се получи точно в Плевен. Това сочи справка в регистъра, който поддържа Министерството на образованието и науката. Тази новина стана известна около 24 май т.г.

Светлана Паргова, отличник на Випуск 2017: „Училище „Иван Вазов“ ми даде едно доста добро образование“

Привилегия или отговорност е да бъдеш отличник? Какво ни мотивира да учим и можем ли да съчетаваме успешно личния с училищния живот? Тези и други въпроси зададохме на Светлана Паргова, вече бивша наша ученичка и бъдеща студентка. На церемонията по връчването на дипломите на дванадесетокласниците тя бе удостоена с приза Отличник на Випуск 2017, само месец по-рано се сдобила и с титлата „Мис Бал“. Ето какво сподели тя с нас за училището и всичко, свързано с него:

- Трудно ли се става отличник на випуска?

- Не бих казала, че е трудно, по-скоро е предизвикателство, защото през всичките години от 9 до 12 клас трябва да бъдеш постоянен и да не се отказваш от това, което правиш.

- Колко време отделяше за подготовка?

- По различните предмети отделях различно време, но най-усилено се готвих по литература и история, тъй като с тези предмети кандидатствах в Софийския университет. За останалите предмети отделях малко време, даже бих казала почти никакво. Успях да запомня материала, слушайки в час. Например по химия, която беше изключително трудна за всички, преговарях единствено в междучасието преди часа и винаги изкарвах не по-малко от шест.

- Какво те мотивира да бъдеш отличник?

- Мотивацията ми съм самата аз, харесва ми да бъда на първо място и го правя за собствено удоволствие.

- Писва ли ти понякога от цялото учене и натоварване в училище?

- В училище по-скоро не, но тази година, докато се готвех за кандидатстуденския ми изпит по история, както и за този по литература, прекарах много безсънни нощи, които бяха изключително предизвикателство за мен и на моменти исках да се откажа, но знаех, че не трябва, стисках зъби и продължавах напред.

- Кой е най-хубавият ти спомен от ученическите ти години?

- Станах ученичка на „Иван Вазов“ още в предучилищната, което прави общо 13 години, прекарах тук, и имам доста хубави спомени. Да, някои от най-неприятните също са се случвали в училище, но не мога да преценя кой е най-щастливият ми момент. Най-ярки ще

ми останат изпращането, балът, последните дни.

- В каква посока ще продължиш пътя си?

- Ще уча право в Софийския университет, в момента чакам резултатите от първото класиране, но не се притеснявам, защото смятам, че съм приета. Мечтата ми е да стана съдия.

- Какво смяташ за образованието в България? Какви са неговите предимства и недостатъци?

- Едно от най-големите предимства е, че тук учим повече общообразователни предмети, следователно се сдобиваме с по-богата обща култура. Недостатък е, че повечето учители са възрастни и не могат да разчупят материала, който преподават, през очите на нашето съвремие.

- Мислила ли си някога за кандидатстване в чужбина?

- Да, мислех, затова, когато ходех на уроци по английски в една школа, се интересувах много от каталози на университети, но доста бързо се отказах. Реших, че тук ще ми бъде най-добре, където са близките и приятелите ми. Освен това един семестър в чужбина е наистина много скъп.

- Можеш ли да опровергаваш твърдението на повечето ученици, че да бъдеш отличник в училище и в живота са две несъвместими неща?

- Самата аз съм пример, че това е абсолютно възможно. Както биха казали всички мои съученици, винаги съм имала време да излизам, да се забавлявам, да ходя по концерти и клубове. Почти винаги съм имала гажде, така че ученето не пречи, по-скоро помага в общуването с хора от различни среди.

- Какво ти даде училище „Иван Вазов“?

- Като за начало, училище „Иван Вазов“ ми даде доста добро образование, което ще ми послужи за много стабилна основа в по-нататъшното ми развитие. Тук срещнах едни от най-добрите си приятели, за което съм наистина много благодарна.

- Какво би посъветвала нашите ученици?

- Бих ги посъветвала винаги да следват мечтите и целите си и никога да не забравят, че любовта е всичко и всичко е любов, както казвам от едно известно време, и това е нещо, което ме мотивира. Трябва да бъдат себе си, независимо от мнението на околните, и така ще просперират.

Магдалена Минкова 11б

Редакционен екип

Мерилин Писина, Преслава Кръстева, Иван Жунтовски, Йоана Кирилова, Магдалена Минкова, Виолета Антонова, Камелия Григорова, Християна Тасева, Миглена Бурова, Илейн Иванова, Виктория Енева
Предпечат – Йончо Йончев
Консултант – Радинка Иванова
гр. Плевен ул. „Иван Вазов“ №46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; sou-ivanvazov.eu
Броят е редакционно приключен на 21.07.2017г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: FFDprepress.com
Печат: FFDprint.com

Хартия: www.ema-bg.com
Тираж: 1000